

Зрадниця крові. Книга 3

КУПИТИ

У завершальній частині серії Ківа знову постає перед вибором: змиритися з долею і згадати, як виживати в Заліндові, чи боротися за себе, своїх близьких і Джарена. Ба більше — зробити все, щоб повернути Джаренове життя у звичне русло.

Несподівано підтримка приходить, звідки її чекали найменше. Креста, колишня каменярка і давня ворогиня, після невдалого перевороту, здається, переосмислила своє ставлення до Ківи. Тепер вони разом чинять опір жорстокості Заліндова. Але незабаром доля знову змінює хід, і Ківа отримує шанс виправити свої помилки...

Любі читачі!

Ця серія книг порушує серйозні теми від початку, але якщо говорити про другу її частину, «Золоту клітку», то подорож, яка чекає на Ківу, набагато складніша за те, із чим вона стикалася досі.

Будь ласка, пам'ятайте, попри те що я намагалася розкрити тут теми якомога обережніше, наступні сторінки можуть викликати неприємні емоції.

Кожному, хто коли-небудь хотів опустити руки,
але вибрав продовжувати боротися, продовжувати намагатися,
продовжувати надіятися,
продовжувати виживати:

Ця книжка для нас.

ПРОЛОГ

Жінка плакала.

Сльози рікою текли по її щоках і скрапували з підборіддя на одяг. Вона мусила мовчати. Ніхто не повинен дізнатися про 11 страждань.

Бо ніхто й не зрозумів би.

Обхопивши коліна руками, вона вдивлялася в темряву свого намету й молилася давно забутим богам. Благала про їхнє прощення. Хоч і знала, що не заслуговує на нього, ніколи не зможе заслужити.

Не після того, що вона накоїла.

Не після того, що вона створила.

Від ридання жінка аж тряслася.

— Я помилилася, — промовила вона тихо. — І хочу повернути

все назад. Мені треба повернути все, як було. Саме в такому стані чоловік і знайшов її — заплакану й згорьовану.

Він завмер біля входу в намет, а потім кинувся на коліна перед нею і взяв її тремтячі руки.

— Що сталося, моя любя? Ти захворіла? Поранилася?

Жінка втупилася в нього мокрими від сліз очима й прохрипіла:

— Я помилилася.

— У чому? — він нахмурився.

По її щоках потекло ще більше сліз:

— У всьому.

Чоловік не приховував збентеження. Як і страху.

— Тобі зле, — мовив він. — Я попрошу Зулейку прийти й вилікувати...

— *Ні!* — вигукнула жінка й миттю висмикнула руки.

Її занепокоєння переповнювало намет.

Чоловік опустився навпочіпки, уважно на неї глянув і тихо повторив:

— Що сталося?

Довгий час жінка мовчала. Коли ж нарешті відповіла, її слова вирвалися болючим хрипом:

— Зулейка вбила їх. Один помах руки — і в них зламані шиї.

Чоловік зблід:

— У кого?

— У селян — усіх, повз кого вона проходила. У сіх, хто не так на неї глянув. Усіх, хто не приєднався до нас. — Жінка ковтнула слину. — Усі думають, що це я. Але... — вона похитала головою, потім прошепотіла: — Я знала, що її сила росла, однак це.... Я ніколи не прагнула, щоб так вийшло. Ніколи цього не хотіла. Вона пообіцяла, що більше не користуватиметься своєю силою, особливо після останнього випадку, коли вона... коли я...

— Ти зупинила її минулого разу, — проказав чоловік. Голос його був заспокійливий, але твердий. — Ти не дала їй вбити принца і його вартову. Обоє живісінькі.

— Та вартова залишилася без руки.

— Вона залишилася б іще без чогось, якби ти не зняла заклинання, яке зв'язувало її. І принц-наступник був би мертвий. — Потім чоловік тихо додав: — Ще не так давно ти сама цього хотіла. Одним Валлентісом менше.

— Я не усвідомлювала... — жінка похитала головою знову.

— Він просто хлопчик — молодший навіть за Торела. Коли я його побачила, то... — вона заплющила очі й повторила: — Він просто хлопчик.

— І все ж його сім'я стоїть на твоєму шляху. Він стоїть на твоєму шляху.

— Є інші способи здобути трон. Які більше не зашкодять нікому, кого я люблю. Я не можу... — вона захлиналася від ридання. — Не можу втратити когось іще. Не в такий спосіб. Вона погубить себе, якщо продовжить шкодити іншим своєю силою. Магія знищить її зсередини.

Чоловік ретельно добирав слова:

— Ти не можеш звинувачувати себе в діях Зулейки. Це її рішення.

— Помиляєшся, Галдріку. Усе, що вона робить, — через мене, — промовила жінка. Її думки плуталися, коли вона пригадувала, що сталося всього кілька годин тому. Трошіння кісток, скручування ший, падіння тіл — чоловіки, жінки й діти — усі миттю мертві. - Усього, що вона знає, навчила її я. Це моя провина.

Запала важка мовчанка, а потім чоловік — Галдрік — запитав:

— Що накажете робити, моя королево?

Лишень тоді Тільда Корентін підвела смарагдові очі на свого найближчого друга, найвірнішого радника, і між ними пробігло мовчазне розуміння — і вона прошепотіла відповідь. Вона благала його про допомогу.

А потім, схилившись головами до купи, вони склали план.

КУПИТИ